

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 698/2015-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpených advokátom JUDr. Václavom Jaroščiakom, M. Rázusa 14, Žilina, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoKR 58/2013 z 18. februára 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Václavom Jaroščiakom, M. Rázusa 14, Žilina, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoKR 58/2013 z 18. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu navrhovateľa - veriteľa JUDr. Václava Jaroščiaka – REALITA, M. Rázusa 14, Žilina, uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 z 28. januára 2013 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi - obchodnej spoločnosti MIGAREAL, s. r. o., Piaristická 46, Trenčín (ďalej len „dlžník“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 24/2013 zo 4. februára 2013. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 zo 7. marca 2013 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Súčasne vyzval veriteľov dlžníka, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Do funkcie reštrukturalizačného správcu bol ustanovený Mgr. Bohuslav Gelatka, Moyzesova 816/100, Považská Bystrica, značka správcu S1582 (ďalej len „reštrukturalizačný správca“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 52/2013 zo 14. marca 2013 a právoplatnosť nadobudlo 15. marca 2013.

Sťažovatelia si do predmetného reštrukturalizačného konania prihlásili svoje pohľadávky spôsobom podľa § 121 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a stali sa tak účastníkmi tohto konania.

Uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 z 15. novembra 2013 okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka, ktorý bol predmetom schvaľovania na schvaľovacej schôdzi konanej 21. októbra 2013 (bod I výroku), a taktiež zamietol návrh reštrukturalizačného správcu, aby súd prijatie reštrukturalizačného plánu dlžníka, ktorý bol predmetom schvaľovania na schvaľovacej schôdzi konanej 21. októbra 2013, v skupine „*F- Skupina pre nezabezpečené pohľadávky veriteľa VÚB, incidenčné spory, uspokojenie alternatívne*“, nahradil svojím rozhodnutím (bod II výroku). Označené uznesenie okresného súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 226/2013 z 22. novembra 2013.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal reštrukturalizačný správca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoKR 58/2013 z 18. februára 2014 tak, že označené uznesenie okresného súdu potvrdil. Označené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 45/2014 zo 6. marca 2014, právoplatnosť nadobudlo 7. marca 2014.

Následne okresný súd uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 z 12. marca 2014 zastavil reštrukturalizačné konanie vedené voči dlžníkovi, začal konkurzné konanie, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Jozefa Sedliaka, Hviezdoslavova 3, Prievidza, značka správcu S698. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 53/2014 z 18. marca 2014 a právoplatnosť nadobudlo 19. marca 2014.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu z 18. februára 2014 sťažovatelia uvádzajú:

„Krajský súd v Bratislave... v odôvodnení svojho potvrdzujúceho uznesenia iba konštatuje, že sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý... dôvod zamietnutia Reštrukturalizačného plánu... podľa § 154 ods. 1 písm. a) ZKR... videl v skutočnosti, že nezabezpečené pohľadávky veriteľa Sociálna poisťovňa boli v RP zaradené do inej skupiny ako nezabezpečené pohľadávky veriteľa SR - Daňový úrad Trenčín, je v rozpore so zásadou rovnosti veriteľov zakotvenou v ustanovení § 6 ZKR, pretože obaja títo

veritelia s rovnakým právnym postavením a rovnakými ekonomickými záujmami nemajú v RP rovnaké postavenie. Toto prvostupňový súd vyhodnotil ako skutočnosť, ktorá je podstatným porušením ustanovení ZKR pri vytváraní skupín veriteľov, a má to pre veriteľa Sociálna poisťovňa ako účastníka plánu nepriaznivý vplyv.

Na základe skutočností, ktoré prvostupňový súd odôvodnil zamietnutie RP podľa § 154 ods. 1 písm. a) ZKR, dospel prvostupňový súd k záveru, že vo veci existujú tiež dôvody pre zamietnutie RP podľa § 154 ods. 1 písm. b) ZKR... že veriteľovi SR - Daňový úrad Trenčín boli poskytnuté v porovnaní s veriteľom Sociálna poisťovňa v súvislosti s ich nezabezpečenými pohľadávkami osobitné výhody. Napriek tomu, že veritelia SR - Daňový úrad Trenčín a Sociálna poisťovňa sú poskytovateľmi štátnej pomoci a tým sú veriteľmi s rovnakým právnym postavením a rovnakými záujmami, neboli zaradení do tej istej skupiny, pričom skupina, do ktorej bol zaradený SR - Daňový úrad Trenčín bude uspokojená vo vyššej miere ako skupina, do ktorej bola zaradená Sociálna poisťovňa.“

Sťažovatelia ďalej uvádzajú:

„V podanom odvolaní reštrukturalizačný správca... špecifikoval mimo iné ako odvolací dôvod tiež zmenu skutkového stavu v zozname reštrukturalizačných veriteľov po tom, čo súd prvého stupňa zamietol reštrukturalizačný plán. Zmena spočívala v tom, že v čase podania odvolania došlo k zaplateniu (uspokojeniu) všetkých pohľadávok veriteľa Sociálna poisťovňa a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a to v plnej výške, v akej boli prihlásené do reštrukturalizácie. Zaplatením pohľadávok v ich plnej výške pohľadávky týchto veriteľov zanikli a to dňom ich zaplatenia. Týmto súčasne v zmysle § 119 ods. 4 ZKR v spojení s § 27 ods. 1 písm. g) ZKR veriteľom Sociálna poisťovňa a Všeobecná zdravotná poisťovňa zaniklo postavenie účastníkov reštrukturalizácie, a to dňom zániku ich prihlásených pohľadávok.

Dôsledkom zániku postavenia účastníka u veriteľov Sociálna poisťovňa a Všeobecná zdravotná poisťovňa nastáva zmena skutkového stavu oproti stavu, na základe ktorého rozhodoval prvostupňový súd. Sociálna poisťovňa a Všeobecná zdravotná poisťovňa prestali byť veriteľmi Dlužníka a tým aj účastníkmi reštrukturalizácie i Reštrukturalizačného plánu. V

súvislosti s tým Správca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že odvolací súd by mal pri rozhodovaní o odvolaní zohľadniť tento novovzniknutý skutkový a právny stav veci.“

Sťažovatelia uvádzajú, že odvolací súd sa s týmto odvolacím dôvodom v odôvodnení svojho potvrdzujúceho uznesenia vysporiadal takto: *„Pokiaľ odvolateľ poukázal na to, že medzičasom a po vydaní rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo zo strany veriteľa dlžníka k úhrade niektorých pohľadávok dlžníka, toto tvrdenie nemohlo mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenej veci. Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodoval o reštrukturalizačnom pláne v znení, v akom bol schválený na schôdzi veriteľov dňa 21. 10. 2013 a tento považoval za plán, ktorý podstatným spôsobom porušuje ZKR, rozhodol tak správne a odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvého stupňa stotožňuje.“*

Sťažovatelia namietajú, že *„v tejto časti odvolací súd rozhodoval nielen čisto arbitrárne, ale aj v rozpore so zákonom. Z odvolania a odvolacieho dôvodu vyplýva, že odvolateľ poukázaním na zmenu skutkového a právneho stavu v reštrukturalizácii nesporne odkazoval tiež na zákonnú úpravu § 154 ods. 1 O. s. p., podľa ktorej odvolací súd má pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať na nový - zmenený skutkový stav veci a mal by rozhodovať podľa stavu platného v čase rozhodovania.“*

V tejto súvislosti sťažovatelia tvrdia, že s týmito a ďalšími skutočnosťami (absencia odôvodnenia poskytnutia osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu) sa *„odvolací súd nevyporiadal a naopak nepriamo čisto arbitrárne ich odobril“*, čím podľa nich došlo napadnutým uznesením odvolacieho súdu k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že *„Porušovateľ Krajský súd v Bratislave uznesením č. 4 CoKR/58/2013 zo dňa 18. 02. 2014 porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a jeho základné právo na spravodlivý súdny proces*

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uznesenie Porušovateľa č. 4 CoKR/58/2013 zo dňa 18. 02. 2014 zrušil, a sťažovateľom priznal náhradu trov konania vo výške 340,90 Eur.“.

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovatelia tiež navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 CoKR 58/2013 z 18. februára 2014 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, predovšetkým s poukazom na okresným súdom vydané uznesenie sp. zn. 28 R 1/2013 z 12. marca 2014, ktorým rozhodol o zastavení reštrukturalizačného konania vedeného voči dlžníkovi, začatí konkurzného konania voči dlžníkovi a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, ktorého vykonateľnosť taktiež navrhujú odložiť. V nadväznosti na účinky začatia konkurzného konania a vyhlásenia konkurzu sťažovatelia argumentujú, že *„ponechanie sťažnosťou napadnutého uznesenia vo vykonateľnosti je pre Sťažovateľa, ale hlavne pre samotného Dlžníka nepochybne hrozbou väčšej ujmy, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení jeho vykonateľnosti“.*

II.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd prípisom zo 6. mája 2015 požiadal krajský súd o vyjadrenie. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 2. júna 2015 (Spr 3227/15) doručenom ústavnému súdu faxovou správou 3. júna 2014 a poštou 8. júna 2015 okrem iného uviedol:

„Odvolací súd svojím rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR/58/2013 v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka..., potvrdil napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28 R/1/2013-773 zo dňa 15. 11. 2013 s tým, že sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, spočívajúcom v tom, že zaradenie nezabezpečených pohľadávok ďalšieho veriteľa Slovenská republika - DÚ Trenčín, je v rozpore so zásadou rovnosti veriteľov zakotvenou v ust. § 6 ZKR tak, ako to ustálil v rámci skutkového stavu súd

prvého stupňa. Ďalej odvolací súd konštatoval, že v danom prípade išlo o podstatné porušenie ustanovení ZKR, týkajúcich sa vytvorenia skupín veriteľov, SR - DÚ Trenčín a Sociálna poisťovňa. Veritelia s rovnakým právnym postavením a rovnakými ekonomickými záujmami, v danom prípade neboli zaradení do tej istej skupiny, čo má vplyv na účastníka plánu Sociálna poisťovňa, zaradeného do skupiny s horším výhľadom miery uspokojenia. Je možné konštatovať, že veriteľovi SR - DÚ Trenčín boli poskytnuté v porovnaní s veriteľom Sociálna poisťovňa osobitné výhody v súvislosti s ich nezabezpečenými pohľadávkami, preto odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvého stupňa vecne správne ustálil skutkový stav, ak na základe vyššie uvedených právnych skutočností zistil, že reštrukturalizačný plán dlžníka je v rozpore so zásadou rovnosti veriteľov v reštrukturalizácii. Odvolací súd na takto zistenom skutkovom základe sa preto stotožnil so záverom zisteným súdom prvého stupňa aj v tom, že zo zápisnice zo schvalovacej schôdze plynie záver, že reštrukturalizačný plán bol prijatý aj s nahradeným prejavom veriteľa VÚB, pretože pokiaľ tento veriteľ nemal hlasovacie právo z dôvodu popretia pohľadávok v celom rozsahu, čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, súd prvého stupňa v zmysle ust. § 148 ods. 2 ZKR považoval veriteľa patriaceho do tejto skupiny za skupinu súhlasiacu s plánom. V kontexte obsahu odvolania odvolateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vydaného v konaní pod č. k. 28 R/1/2013-773 zo dňa 15. 11. 2013, odvolací súd konštatoval, že odvolateľ nepreukázal, že medzičasom sa po vydaní rozhodnutia súdu prvého stupňa zmenili skutočnosti a že došlo zo strany veriteľa dlžníka k úhrade niektorých pohľadávok veriteľa. Na takto zistenom skutkovom základe, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré sú obsahom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 4 CoKR/58/2013 zo dňa 18. 02. 2014, odvolací súd s poukazom na obsah sťažnosti sťažovateľov doručenej Ústavnému súdu SR dňa 02. 05. 2014 uvádza, že ju považuje v celom rozsahu za nedôvodnú.

Nedôvodnosť podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľov odvolací súd vidí v tom, že zo spisu, ktorý bol predložený odvolaciemu súdu súdom prvého stupňa, ani zo spisu vedenom v odvolacom konaní, nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo nutné zo strany odvolacieho súdu v odvolacom konaní k nim prihliadnuť. Odvolací súd poukazuje, že ak by bola súčasťou spisu vedeného pod sp. zn. 28 R/1/2013 alebo vedeného

pod sp. zn. 4 CoKR/58/2013 listina, ktorá by preukazovala odvolateľom tvrdené skutočnosti, a to že došlo k plneniu pohľadávok, teda že zaniklo postavenie veriteľa - Sociálna poisťovňa, odvolací súd by sa samozrejme zaoberal tým, či doložená listina preukazujúca zánik postavenia veriteľa - Sociálna poisťovňa, je právne relevantná na to, že by zakladala zánik postavenia tohto veriteľa v konaní o reštrukturalizácii na majetok označeného dlžníka.“

V nadväznosti na uvedené predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení konkretizuje, že „... 1. do spisu súdu prvého stupňa v konaní sp. zn. 28 R/1/2013, ako aj

2. do spisu vedeného na odvolacom súde pod sp. zn. 4 CoKR/58/2013 nebola doložená žiadna listina, písomný prejav vôle, alebo doklad, z ktorého obsahu by vyplývalo:

a) že dotknutý veriteľ nie je veriteľom v reštrukturalizácii titulom plnenia jeho pohľadávky zo strany iného veriteľa dlžníka, tak ako iba tvrdil (žiadnym spôsobom nedoložil) odvolateľ vo svojom odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

b) že Sociálna poisťovňa, ktorej malo zaniknúť postavenie veriteľa v reštrukturalizácii neuskutočnila žiaden právny úkon, ako je späťvzatie prihlášky do konania, oznámenie o zániku procesného postavenia veriteľa v reštrukturalizácii, alebo iné podanie, z ktorého obsahu by vyplynulo, že na uplatnených nárokoch ďalej netrvá alebo by vyplynulo, že jej zaniklo postavenie veriteľa v konaní titulom úhrady/zaplatenia jej pohľadávok.

c) že bol doložený konečný zoznam pohľadávok, ktorý je listinou, upravujúcou postavenie veriteľa z hľadiska jeho nárokov, z ktorej by vyplývalo, že dotknutý veriteľ, ktorému malo byť poskytnuté plnenie iným veriteľom dlžníka, nie je ďalej veriteľom v konaní.

Odvolací súd je povinný vychádzať z obsahu listín, ktoré sú súčasťou spisu vedeného na súde prvého stupňa, ako aj na odvolacom súde, avšak v posudzovanej právnej veci, odvolací súd nemohol prihliadnuť k odvolaniu a na tomto základe, tak ako je vyššie uvedené, nepovažuje ústavnú sťažnosť za dôvodnú, nakoľko:

1. Neboli doručené žiadne listiny, doklady, z ktorých by jednoznačne vyplývalo a odvolací súd mal za preukázané, že zaniklo postavenie dotknutého veriteľa plnením jeho pohľadávky iným veriteľom dlžníka, tak ako sa uvádza v ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

2. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že podľa hmotného práva je možné plniť za inú osobu, v danom prípade dlžníka v reštrukturalizácii, iba so súhlasom dlžníka, že doteraz nebolo preukázané, iba tvrdené v ústavnej sťažnosti, s tým, že povinnosťou veriteľa, ak plnenie namiesto dlžníka prijme zo strany inej osoby ako je osoba samotného dlžníka, aby skutočnosť zániku postavenia veriteľa doložil, oznámil buď samotnému dlžníkovi, súdu prvého stupňa do spisu vedeného pod sp. zn. 28 R/1/2013 alebo odvolaciemu súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR/58/2013 tak, aby bolo nepochybne súdu riadne preukázané, že nastala právna skutočnosť odlišná a významná pre rozhodnutie o odvolaní, ktorá zakladá dôvodný postup pre zmenu rozhodnutia napadnutého odvolaním. Žiadna takáto listina, doklad nebol založený v spise, nebola súčasťou spisu, preto nebolo možné prihliadnuť k tvrdeným skutočnostiam, ktoré boli obsahom odvolania a sú zároveň obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

Odvolací súd konštatuje, že v zozname pohľadávok, ktoré vedie správca, nebola vykonaná žiadna zmena postavenia veriteľa, ktorému údajne malo zaniknúť postavenie veriteľa v konaní, pričom zoznam pohľadávok, konečný zoznam pohľadávok je listinou, ktorá má výpovednú hodnotu a je zároveň listinou, ktorá pre účely konania podľa osobitného zákona, a to zák. č. 7/2005 Z. z. zobrazuje verne skutočnosti právne relevantné pre vedenie konania, rozhodovanie o právach a povinnostiach.

Odvolací súd preto postupoval vecne správne, ak na základe ním zisteného skutkového stavu s poukazom na vyššie uvedené právne skutočnosti, potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

Na základe uvedených skutočností nie je možné vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľov, nakoľko nebolo porušené ustanovenie § 154 ods. 1 O. s. p. a odvolací súd nemohol dospieť k inému právnemu záveru, než je vyjadrený vo výrokovej časti uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoKR/58/2013 zo dňa 18. 02. 2014.

Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľov nedôvodná.“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 248/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 28 R 1/2013 z 15. novembra 2013 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka schvaľovaného na schvaľovacej schôdzi konanej 21. októbra 2013.

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd v kontexte s účelom predbežného prerokovania preskúmal sťažnostnú argumentáciu sťažovateľov, ktorá je vo svojej podstate založená na tvrdení, že krajský súd ako odvolací súd „- pri svojom rozhodovaní neaplikoval ustanovenie § 154 ods. 1 O. s. p., ktoré aplikovať mal, pretože vo veci boli také skutkové okolnosti, ktoré počas odvolacieho konania vyšli najavo, a súčasne mohli mať za následok zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa,

- neodstránil vadu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu v jeho časti, ktorou rozhodol o zamietnutí reštrukturalizačného plánu podľa ustanovenia § 154 ods. 1 písm. b) ZKR, ktoré vzhľadom k tejto vade bolo arbitrárnym rozhodnutím, a ktoré Porušovateľ iba arbitrárne potvrdil“.

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Kým uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným rozhodnutím zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie proti dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Aj z dôvodu závažnosti dôsledkov zamietnutia plánu súdom zákon o konkurze a reštrukturalizácii ustanovuje pre tieto prípady dvojinštancné konanie, keďže proti uzneseniu okresného súdu pripúšťa právo na podanie odvolania. Okruh subjektov oprávnených podať odvolanie je však výrazne limitovaný a patrí medzi nich len predkladateľ plánu, a v prípade veriteľského návrhu na povolenie reštrukturalizácie je ním

podľa § 133 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj správca (obdobne I. ÚS 200/2011).

Na základe uvedených ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii rozhodoval vo veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka aj krajský súd, ktorému bolo predložené na rozhodnutie odvolanie reštrukturalizačného správcu proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 28 R 1/2013 z 15. novembra 2013 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka. Reštrukturalizačný správca v odvolaní navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdí.

V napadnutom uznesení krajský súd po opise predchádzajúceho konania, obsahu uznesenia okresného súdu sp. zn. 28 R 1/2013 z 15. novembra 2013, ktorým bol zamietnutý reštrukturalizačný plán dlžníka, a obsahu odvolania reštrukturalizačného správcu v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý ustálil právny názor spočívajúci v tom, že zaradenie nezabezpečených pohľadávok veriteľa Sociálna poisťovňa do inej skupiny ako nezabezpečených pohľadávok ďalšieho veriteľa SR - Daňový úrad Trenčín je v rozpore so zásadou rovnosti veriteľov, zakotvenou v ustanovení § 6 ZKR. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ dvaja veritelia s rovnakými právami a rovnakou právnou subjektivitou nemajú rovnaké postavenie v predloženom reštrukturalizačnom pláne (v dôsledku zaradenia do rôznych skupín s rôznym pomerom uspokojenia), došlo k porušeniu základnej zásady rovnosti účastníkov reštrukturalizačného konania/reštrukturalizačného plánu. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že sa v danom prípade jedná o podstatné porušenie ustanovení ZKR týkajúcich sa vytvorenia skupín veriteľov SR Daňový úrad Trenčín a Sociálna poisťovňa. Veritelia s rovnakým právnym postavením a rovnakými ekonomickými záujmami, v danom prípade neboli zaradení do tej istej skupiny, čo má vplyv na účastníka plánu Sociálna poisťovňa, zaradeného do skupiny s horším výhľadom miery uspokojenia. Je možné konštatovať, že veriteľovi SR - Daňový úrad Trenčín boli poskytnuté v porovnaní s veriteľom Sociálna poisťovňa osobitné výhody v súvislosti s ich nezabezpečenými pohľadávkami, preto súd

prvého stupňa správne konštatoval reštrukturalizačný plán dlžníka za v rozpore s rovnosťou veriteľov v reštrukturalizácii. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zo zápisnice zo schvaľovacej schôdze plynie záver, že reštrukturalizačný plán bol prijatý aj s nahradeným prejavom veriteľa VÚB, pretože pokiaľ tento veriteľ nemal hlasovacie právo z dôvodu popretia jeho pohľadávok v celom rozsahu čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, súd v zmysle ust. § 148 ods. 2 ZKR považoval veriteľa patriaceho do tejto skupiny za skupinu súhlasiacu s plánom. Pokiaľ odvolateľ poukázal na to, že medzičasom a po vydaní rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo zo strany veriteľa dlžníka k úhrade niektorých pohľadávok dlžníka, toto tvrdenie nemohlo mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenej veci. Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodoval o reštrukturalizačnom pláne v znení, v akom bol schválený na schôdzi veriteľov dňa 21. 10. 2013 a tento považoval za plán, ktorý podstatným spôsobom porušuje ZKR, rozhodol tak správne a odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvého stupňa stotožňuje.

Odvolací súd zistil, že rozhodnutie Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. 11. 2013 č. k. 28 R/1/2013-773 je vecne správne v celom rozsahu...

Odvolací súd na základe posúdenia veci dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a vyslovil správny právny názor, vydal rozhodnutie, ktorým potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu.“

Ústavný súd je toho názoru, že pri vyhodnocovaní aspektov ústavnosti napadnutého uznesenia je potrebné prihliadať na obsah uznesenia okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia. Vo svojej ustálenej judikatúre totiž ústavný súd zdôrazňuje, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok, a preto odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. III. ÚS 264/08, IV. ÚS 66/2011).

Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že vo veci konajúce súdy sa pri rozhodovaní o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu okrem skúmania jeho obsahových náležitostí sústredili v podstatnej miere aj na námietky vznesené zo strany

veriteľov (Sociálna poisťovňa a VÚB, a. s.), obsiahnuté v ich žiadostiach k samotnému reštrukturalizačnému plánu v zmysle § 145 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, doručených okresnému súdu pred podaním návrhu na potvrdenie plánu súdom, ako aj prednesených v rámci rozpravy na schvaľovacej schôdzi konanej 21. októbra 2013. Veriteľ, Sociálna poisťovňa, podaním doručeným reštrukturalizačnému správcovi 11. októbra 2013 žiadal o zaradenie prihlásenej pohľadávky v sume 1 702,21 € do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky. V rozprave na schvaľovacej schôdzi vzniesla Sociálna poisťovňa námietky proti schvaľovanému reštrukturalizačnému plánu z dôvodu, že *«je poskytovateľom štátnej pomoci, preto je nutné zaradiť ňou prihlásené pohľadávky do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky a preto nesúhlasila so zaradením pohľadávok do skupiny „G“* (skupina pre ostatné nezabezpečené pohľadávky veriteľov; navrhovaný rozsah uspokojenia alternatívne: v prípade zamietnutia incidenčných žalôb veriteľa VÚB, a. s., 100 % zistenej sumy, v prípade právoplatného rozhodnutia o zistení pravosti pohľadávky VÚB, a. s., 7 % zo zistenej sumy, pozn.). *V tejto súvislosti poukázala na zaradenie pohľadávok Daňového úradu Trenčín do skupiny „C“, v ktorej skupine by mali byť uspokojené na 100 %.*». Ďalej Sociálna poisťovňa namietala, že *„v prípade prijatia plánu v predloženom znení bude poskytovať štátnu pomoc, čo pre dlžníka znamená nenáležitú hospodársku výhodu“*. Veriteľ, VÚB, a. s., ktorého prihlásená pohľadávka v sume 1 446 435,79 € bola reštrukturalizačným správcom v celom rozsahu popretá, podaním doručeným reštrukturalizačnému správcovi 14. októbra 2013 žiadal o zaradenie pohľadávky do skupiny pre nezabezpečené pohľadávky. V rozprave na schvaľovacej schôdzi vzniesla VÚB, a. s., námietky proti schvaľovanému reštrukturalizačnému plánu s poukazom *„na nejasnú podnikateľskú aktivitu dlžníka“*.

V konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu tak okresný súd, ako aj krajský súd skúmali okolnosti prihlásenia pohľadávok uvedených veriteľov, predovšetkým ich zaradenie do jednotlivých skupín vytvorených v pláne podľa § 137 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na účely hlasovania o prijatí plánu. Rovnako skúmali aj otázku osobitného postavenia účastníkov plánu - poskytovateľov štátnej pomoci a spôsob navrhovaného uspokojovania ich pohľadávok v reštrukturalizačnom pláne v zmysle § 148

ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. To všetko bolo potrebné posúdiť vo vzťahu k vytýkanému porušeniu zásady rovnosti veriteľov ustanovenej v § 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (zo strany Sociálnej poisťovne), a to z toho hľadiska, či tým nedošlo k naplneniu dôvodu na zamietnutie plánu vyplývajúceho z § 154 ods. 1 písm. a) a b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Krajský súd náležite objasnil, že na základe listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise okresného súdu (reštrukturalizačný plán v znení, v akom bol schválený na schvaľovacej schôdzi veriteľov 21. októbra 2013, ktorého prílohu v zmysle § 142 zákona o konkurze a reštrukturalizácii tvorí okrem iného vždy zoznam pohľadávok) možno vyvodiť záver, že reštrukturalizačný správca pri zaraďovaní veriteľov s rovnakým právnym postavením a rovnakými ekonomickými záujmami (veritelia, ktorí môžu byť poskytovatelia štátnej pomoci podľa zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov) postupoval v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd si pri preverovaní okolností, z ktorých krajský súd vychádzal, vyžiadal aj spis vedený okresným súdom vo veci reštrukturalizácie dlžníka a v kontexte s obsahom námietok sťažovateľov obsiahnutých v sťažnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu v tomto smere nie sú svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné, keďže neboli prijaté ani v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Vo vzťahu k namietanému zániku pohľadávok veriteľov Sociálna poisťovňa a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., v čase podania odvolania reštrukturalizačným správcom ich zaplatením v plnej výške, čím podľa sťažovateľov malo dôjsť k zmene skutkového a právneho stavu, ktorý mal zohľadniť pri svojom rozhodovaní odvolací súd, ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že „za účelom nápravy prvostupňovým súdom konštatovaného stavu poskytnutia osobitnej výhody veriteľovi Daňový úrad Trenčín oproti veriteľovi Sociálna poisťovňa“, veriteľ a účastník plánu [REDACTED] uhradil 27. novembra 2013 za dlžníka jeho dlh voči Sociálnej poisťovni a 6. decembra 2013 uhradil dlh voči Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s.,

v celom rozsahu, o čom doložil príjmové účtovné doklady a čestné vyhlásenie zo 6. decembra 2013.

Súčasne ústavný súd poukazuje na to, že Sociálna poisťovňa, ktorej malo zaniknúť postavenie veriteľa v reštrukturalizácii, nesporne neuskutočnila žiadny právny úkon, ako je späťvzatie prihlášky do konania, oznámenie o zániku procesného postavenia veriteľa v reštrukturalizácii alebo iné podanie, z obsahu ktorého by vyplynulo, že na uplatnených nárokoch ďalej netrvá, alebo by vyplynulo, že jej zaniklo postavenie veriteľa v konaní z titulu zaplatenia jej pohľadávok (pričom táto povinnosť veriteľovi vyplýva priamo z § 27 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pozn.). Nakoniec táto skutočnosť nevyplýva ani z konečného zoznamu pohľadávok ako listiny upravujúcej postavenie veriteľa z hľadiska jeho nárokov, z ktorej by vyplývalo, že dotknutý veriteľ, ktorému malo byť poskytnuté plnenie iným veriteľom dlžníka, nie je ďalej veriteľom v konaní.

Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže reštrukturalizačný plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Konkurzné a reštrukturalizačné konanie predstavujú osobitný druh občianskeho súdneho konania. Základným prameňom občianskeho práva procesného je Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“). V § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je vyjadrená zásada subsidiarity tohto zákona vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia sa na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na

začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Primeranosť aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku znamená, že tieto ustanovenia je potrebné aplikovať v súlade s účelom a cieľom konkurzného alebo reštrukturalizačného konania. Z povahy veci však vyplýva, že na rozhodovanie o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka súdom nemožno primerane aplikovať § 154 ods. 1 OSP [pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (tak ako tvrdia sťažovatelia)], pretože potvrdeniu alebo zamietnutiu súdom podlieha plán, ktorý prijme schvaľovacia schôdza, pričom odvolací súd nemôže rozhodovať o dodatočne zmenenom pláne.

Z uvedených dôvodov považuje ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné, a to aj napriek pomerne stručnému odôvodneniu tej jeho časti, ktorá obsahuje hodnotiace úsudky k zadováženým dôkazom a v ktorej sú formulované právne závery. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a prihliadajúc na účel a zmysel právnej úpravy a aplikovateľných právnych inštitútov vyplývajúcich z použitého zákona.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nemôže byť samo osebe dôvodom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd neodmietol sťažovateľom (ako účastníkom reštrukturalizačného plánu) poskytnutie súdnej ochrany, keďže reštrukturalizačným plánom sa na základe odvolania predkladateľa plánu zaoberal a rozhodol o ňom. Ústavný súd preto nenachádza takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu ustanoveným v čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Sťažovatelia okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení ich v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu iba uviedli, že sú (boli) účastníkmi reštrukturalizačného konania a reštrukturalizácie a že týmto uznesením „*sa rozhodlo o ich právach*“, pritom toto svoje tvrdenie ničím neodôvodnili, nepreukázali existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením ich označených práv.

Pokiaľ sťažovatelia v súvislosti s tvrdeným porušením ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietali, že vyhlásenie konkurzu na

majetok dlžníka ako dôsledok zamietnutia reštrukturalizačného plánu dlžníka znamená pre nich, ale hlavne pre samotného dlžníka hrozbu väčšej ujmy, túto skutočnosť bližšie nešpecifikovali, pričom z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by namietali aj samotné uznesenie okresného súdu sp. zn. 28 R 1/2013 z 12. marca 2014 (o zastavení reštrukturalizačného konania vedeného voči dlžníkovi, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka).

Navyše ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 28 R 1/2013 zistil, že obaja sťažovatelia si prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní a stali sa tak jeho účastníkmi. Sťažovateľ v 2. rade v priebehu konkurzného konania postúpil svoje pohľadávky v celkovej zistenej sume 10 880,31 € na nových veriteľov. Okresný súd uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 z 30. marca 2015 povolil vstup obchodnej spoločnosti PDB Group s. r. o., Lúka 214, do konkurzného konania ako novému veriteľovi pohľadávky sťažovateľa v 2. rade ako pôvodného veriteľa, a to v rozsahu postúpenej pohľadávky, ktorá je vedená v zozname pohľadávok pod č. 7/H-1. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. apríla 2015. Uznesením sp. zn. 28 R 1/2013 z 13. apríla 2015 okresný súd povolil vstup obchodnej spoločnosti TN SaMo, s. r. o., Južná 6599/20, Trenčín, do konkurzného konania ako novému veriteľovi pohľadávky sťažovateľa v 2. rade ako pôvodného veriteľa, a to v rozsahu postúpenej pohľadávky, ktorá je vedená v zozname pohľadávok pod č. 7/H-2. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. apríla 2015.

Sťažovateľ v 1. rade je naďalej účastníkom konkurzného konania vedeného na majetok dlžníka s celkovou zistenou pohľadávkou 27 451,04 €.

V okolnostiach daného prípadu teda neboli naplnené podmienky na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv rozhodnutím ústavného súdu. Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2015